

administration på at opkræve måske 4,3 millioner kroner i skatter. Og de penge kan kun betales til belastning af virksomheder, der er rentable, og som altså derved gøres mindre konkurrencedygtige.

Selvsagt er det en betænkelig sag at tappe givtige arbejdspladser for 4,3 millioner kroner for at putte 4 millioner ned i bedrifter, der ikke kan klare sig selv.

Men Jammersmindet over Egnsudviklingen afsluttes ikke hermed. Den virksomhed, som får de 4 millioner kroner, vil for en tid blive konkurrencedygtig i forhold til virksomheder i samme branche og kan derfor meget let slå disse foretagender ud. Så bliver deres medarbejdere arbejdsløse, og vi får alle de ulykker, der breder sig som ringe i vandet efter firmakonkurser.

Og den bedrift, der har fået de 4 millioner kroner i statstilskud, vil så at sige altid efter nogen tid komme og bede om yderligere tilskud. Derfor bliver den meget let skatteyderne ikke et 4 millioner kroners-bekendtskab, men et 40 millioner kroners-statsskattesugerør. Gammelpolitikere og embedsmænd smider jo hellere gode skatteyderpenge efter de dårlige, end de anerkender, at det var dem selv, der dummede sig, da de gav de 4 millioner kroner.

På et eller andet tidspunkt bliver den nye tilskudsvirksomhed trods alt staten et for dyrt bekendtskab, og så går den fallit.

Egnstilskudsordningen har ført til, at vi både har fået ødelagt de oprindeligt sunde virksomheder og ydermere ikke har fået andet end sorg og ærgrelse ud af det fatamorgana, kortsynede politikere og embedsfolk jagtede med deres evindelige dyrkelse af tilskudsdiilleriet.

Naturligvis er det helt horribelt at bruge skatteydermidler på sådanne funktioner. Denne såkaldte egnsudvikling, som skader de egne mere, som ikke får støtten, end det gavner de egne, der får den, må hurtigst muligt afvikles.

Derfor bør egnsudviklingdirektoratet afvikles hurtigst muligt og senest pr. 1. september 1980.

Når de 37 medarbejdere i dette direktorat bliver frigjort fra deres uproduktive jobs, vil de være hjerteligt velkomne i produktionssektoren, dér hvor man producerer varer til betaling af nødvendige samfundsfunktioner.

Til nr. 1503

At opkræve produktionsafgifter hos industrivirksomheder (skatten på arbejdskraft) og uddels af den indkrævede afgift til de samme virksomheder, ovenikøbet til forringede driftsresultater, er helt som Ebberød Bank. Dette må stoppes omgående.

Hvis man endelig skulle have noget, der hed egnsudvikling, burde man rimeligvis støtte de virksomheder, der har de bedste driftsresultater, hvis der skal tvangsoverføres penge fra en virksomhed til en anden.

Til nr. 1504

Som forsvar for bevillingen plejer regeringen at anføre:

»Statens husholdningsråd er oprettet i henhold til L 178 1960. Rådet har til formål at virke til fremme af husholdningernes ernæringsmæssige, hygiejniske, økonomiske og tekniske forhold med henblik på såvel hjemmenes som samfundets interesse. Husholdningsrådet iværksætter undersøgelser og forsøg og bidrager til, at der gives befolkningen vejledning på de nævnte områder.

Det samme gælder husholdningsorganisationernes konsulentvirksomhed, hvortil tilskud ydes i medfør af loven om statens husholdningsråd, i øvrigt på linie med den konsulentvirksomhed, også inden for husholdningsområdet, der opnår tilskud i medfør af lov om tilskud til den landøkonomiske virksomhed (over landbrugsministeriets budget).«

Hertil er fremskridtssvaret:

»Danmarks husmødre er naturligvis bedst tjent med, at danske varer er så billige som muligt. Derfor skal statsafgiften på dansk arbejdskraft afvikles. Dette nødvendiggør besparel-